

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 147/2018
06.02.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и става 1. КЗ одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића, поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Врању К 512/16 од 24.02.2017. године и решења Вишег суда у Врању Кж1 124/17 од 10.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен и без прописаног садржаја захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића, поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Врању К 512/16 од 24.02.2017. године и решења Вишег суда у Врању Кж1 124/17 од 10.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 512/16 од 24.02.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и става 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци која се има извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у селу ..., Општина ..., у време извршења казне, које се има рачунати од почетка извршења по правноснажности ове пресуде, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико је окривљени у време издржавања казне затвора једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању под по шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у Установи за извршење кривичних санкција. Том пресудом окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара, као и да у корист буџетских средстава Основног јавног тужиоца у врању плати трошкове кривичног поступка у укупном износу од 91.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећена ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Решењем Вишег суда у Врању Кж1 124/17 од 10.10.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића и решење Основног суда у Врању К 512/16 од 24.09.2017. године је потврђено, а којим решењем је одбачена као неблагоприятна жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића.

Против напред наведене правноснажне пресуде захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Спасић, због апсолутно битних повреда одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због неправилне одлуке о трошковима кривичног поступка и паушалу, и против означеног правноснажног решења без навођења основа побијања, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду и решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно да побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Врању К 512/16 од 24.02.2017. године је недозвољен, док исти поднет против решења Вишег суда у Врању Кж1 124/17 од 10.10.2017. године нема прописан садржај.

Како се из списка предмета утврђује да је Виши суд у Врању решењем Кж1 124/17 од 10.10.2017. године, одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића и решење Основног суда у Врању К 512/16 од 24.09.2017. године, којим је као неблагоприятна одбачена жалба браниоца окривљеног изјављена против првостепене пресуде, потврдио, то је Врховни касациони суд исти у овом делу оценио недозвољеним.

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости против правноснажних одлука или одлука у поступку који су претходиле њеном доношењу.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је, између осталог, да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости уколико је против првостепене одлуке користио редовни правни лек – жалбу.

Како из списка предмета произилази да окривљени благовремено није користио жалбу, дакле, није користио редовни правни лек, обзиром да је изјављена жалба неблагоприятна, то је Врховни касациони суд поднети захтев у односу на правноснажну пресуду Основног суда у Врању К 512/16 од 24.02.2017. године, оценио недозвољеним.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажног решења Вишег суда у Врању Кж1 124/17 од 10.10.2017. године је без прописаног садржаја.

Према одредби члана 484. ЗКП која прописује садржај захтева за заштиту законитости, у захтеву се мора навести разлог за подношење прописан одредбом члана 485. став 1. ЗКП, односно мора се навести да ли се захтев подноси због повреде закона (тачка 1), примене "неуставног закона" (тачка 2) или повреде односно ускраћивања људског права и слободе (тачка 3).

Дакле, одредбом члана 484. ЗКП предвиђено је да у захтеву за заштиту законитости морају бити наведени разлози за подношење захтева, а који су прописани у члану 485. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића као разлог подношења захтева наводи повреду закона, али не наводи конкретно одредбу која је повређена доношењем означеног правноснажног решења.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана, предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

Када је захтев за заштиту законитости поднет због повреде закона, одлука против које је захтев поднет или поступак који је претходио њеном доношењу испитује се само у границама истакнуте конкретне повреде закона, при чему суд није овлашћен да у случају када конкретна повреда закона није опредељена, само на основу образложења захтева процењује коју је конкретно повреду закона бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Како бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости због повреде закона није определио конкретно повреду закона која је учињена у првостепеном и поступку пред вишим судом, то, по налажењу Врховног касационог суда, поднети захтев нема прописан садржај (члан 484. ЗКП).

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је нашао да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Спасића недозвољен и без прописаног садржаја, због чега је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.